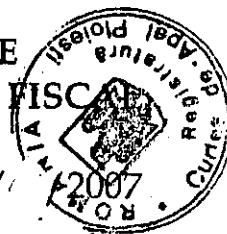


ROMANIA  
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE  
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

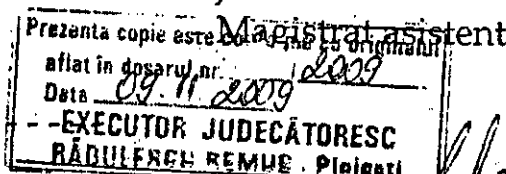


DECIZIA nr.1580

Dosar nr. /

Ședința publică de la 20 martie 2009

Președinte: Gabriela Bogasiu - judecător  
Voica Bărbulescu - judecător  
Liviu Giurgiu - judecător  
Felicia Cheșculescu



S-a luat în examinare recursul declarat de S.C. „ ” S.R.L. împotriva sentinței nr. din 26 februarie 2008 a Curții de Apel Ploiești - secția comercială, contencios administrativ și fiscal, precum și a încheierii din aprilie 2008 a aceleiași instanțe.

La apelul nominal s-a prezentat recurenta-reclamantă S.C. „ ” S.R.L. prin avocatul lipsind intimata-pârâtă Direcția Generală a Finanțelor Publice Prahova.

Procedura completă.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei arătând că recurenta-reclamantă a depus, prin serviciul registratură, raportul de expertiză extrajudiciară încuviințat ca probă la termenul anterior.

Constatând cauza în stare de judecată, Curtea acordă părții prezente cuvântul pentru a pune concluzii asupra cererii de recurs.

Apărătorul recurente-reclamante S.C. „ ” S.R.L. solicită admiterea recursului, modificarea în tot a sentinței atacate și, pe fond, admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată, anularea actelor administrativ - fiscale contestate și rambursarea sume de lei reprezentând T.V.A..

Susține, în esență, făcând trimitere la înscrisurile depuse la dosar, că rezultă cu evidență faptul că lingourile de aluminiu sunt produse semifabricate și nu produse finite, astfel cum eronat a reținut instanța de fond, astfel încât actele administrative fiscale emise de autoritatea pârâtă sunt nelegale.

În sprijinul susținerilor verbale depune concluzii scrise și indică decizia nr. din februarie 2009 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - secția contencios administrativ și fiscal, cu titlu de practică judiciară în materie.



## CURTEA

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Prahova, sub nr. /2007, reclamanta S.C. S.R.L. a solicitat, în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Prahova, anularea deciziei nr. 51/29.05.2007 și a deciziei de impunere nr. din .03.2007 și obligarea pârâtei la restituirea sumei de lei reprezentând rambursare T.V.A..

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că are ca obiect de activitate „turnarea metalelor neferoase ușoare - Cod caen 2753-„ și, în urma procesului de topire, a obținut lingouri de aluminiu pe care le-a vândut și pentru care a eliberat, conform art. 11 din O.U.G. nr. 16/2001, certificat de calitate în care era înscrisă concentrația elementelor componente, fără ca acestea să reprezinte produse finite.

A mai arătat că pârâta prin decizia nr. 51/2007, a refuzat rambursarea T.V.A., folosindu-se de adresa nr. 201910/2006 emisă de M.E.C. - Direcția Generală de Politici Industriale, care a exprimat un punct de vedere subiectiv, nemotivat și contrazis de Universitatea Politehnică din București și Institutul Național de Cercetare, ambele arătând că lingourile reprezintă o materie primă și nu un produs finit (cu excepția cazului când sunt folosite ca atare, ca moștră într-o expoziție sau destinația lor nu prevede transformarea din starea de lingou).

Prin întâmpinarea formulată, pârâta a arătat că reclamanta a aplicat în mod eronat taxarea inversă pentru livrările de lingouri din aliaje neferoase rezultate din procesul de producție.

Prin sentința nr. din octombrie 2007 Tribunalul Prahova a admis excepția de necompetență materială, invocată de instanță, din oficiu și a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Curții de Apel Ploiești - secția contencios administrativ, potrivit dispozițiilor art. 10 alin. 1 teza a II-a din Legea nr. 554/2004, în raport de valoarea contestată.

Prin sentința nr. din februarie 2008, Curtea de Apel Ploiești - secția comercială, contencios administrativ și fiscal a respins, ca neîntemeiată, acțiunea formulată de S.C. S.R.L..

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că în conformitate cu art. 160<sup>1</sup> Cod fiscal, furnizorii și beneficiarii deșeurilor și resturilor de metale feroase și neferoase, precum și materiilor prime secundare rezultate din valorificarea acestora, astfel cum sunt definite de O.U.G. nr. 16/2001, au obligația să aplice măsurile de simplificare cu condiția ca atât furnizorii cât și beneficiarii să fie înregistrați ca plătitori de T.V.A..

A mai reținut prima instanță că reclamanta a utilizat atât deșeurile neferoase cât și materii prime principale (siliciu metalic și lingouri de aluminiu) iar în urma procesului de topire-turnare au rezultat produse finite comercializate sub denumirea „lingouri de aluminiu tip Poiri Ișega, tip DIN 226 și tip 99,5%”. A constatat că aceste produse nu se încadrează în categoria materiilor prime secundare, rezultate din valorificarea deșeurilor și resturilor de metale feroase și neferoase, deoarece prin valorificare se înțelege, în sensul anexei nr. 2 la O.U.G. nr. 16/2001, orice operațiune care determină schimbarea naturii sau a compoziției, efectuată asupra unui deșeu industrial, în vederea reutilizării.

A mai reținut că în situația în care deșeurile și resturile de metale feroase și neferoase se amestecă cu elemente suplimentare de aliere, iar la produsul rezultat compoziția chimică finală se încadrează într-un standard sau marcă de fabricație, acest din urmă produs este finit și nu se poate încadra în prevederile art. 160<sup>1</sup> alin. 2 din Codul fiscal, acest punct de vedere fiind însușit și de Ministerul Finanțelor Publice prin adresa nr. 3671 din 13.06.2006 și de Comisia Națională Pentru Reciclarea Materialelor, prin adresa nr. 4403/10.07.2006.

A concluzionat instanța de fond, în sensul că adăugarea unor materii prime în compoziția lingourilor exclude pentru produsul obținut aplicarea măsurilor de simplificare prevăzute de art. 160 din Codul fiscal.

Prin cererea depusă la Curtea de Apel Ploiești la data de aprilie 2008, reclamanta S.C. S.R.L. a solicitat îndreptarea erorii materiale cuprinsă în sentința nr. din decembrie 2007, arătând că în mod eronat s-a menționat că ședința publică în care s-a dat pronunțarea a avut loc la data de .02.2008.

Prin încheierea dată în Camera de consiliu la aprilie 2008, Curtea de Apel Ploiești a respins cererea de îndreptare a erorii materiale ca neîntemeiată.

Împotriva sentinței nr. din februarie 2008 a Curții de Apel Ploiești - secția comercială, contencios administrativ și fiscal, precum și a încheierii din aprilie 2008 a aceleiași instanțe a declarat recurs reclamanta S.C. S.R.L. criticându-le pentru nelegalitate în temeiul art. 304<sup>1</sup> Cod procedură civilă.

În motivarea recursului formulat împotriva încheierii din data de aprilie 2008, recurenta-reclamantă a arătat că instanța de fond i-a respins în mod greșit cererea de îndreptare a erorii materiale privind data pronunțării sentinței nr. /2007, întrucât în mod eronat s-a trecut că sentința publică în care s-a pronunțat sentința a avut loc la data de februarie 2008.

În motivarea caii de atac declarate împotriva sentinței pronunțate în cauză, recurenta-reclamantă a făcut o expunere rezumativă a derulării litigiului, subliniind că problema esențială pentru dezlegarea pricinii

constă în a stabili dacă lingourile obținute de societatea comercială respectivă sunt produse finite, cărora nu li se aplică măsurile simplificate prevăzute de Codul fiscal și de Codul de procedură fiscală sau, dimpotrivă, sunt semifabricate pentru care se poate solicita rambursarea TVA.

În opinia recurente-reclamante, instanța de fond nu a luat în considerare toate lucrările de specialitate și punctele de vedere exprimate de instituțiile abilitate în domeniu, potrivit cărora lingourile de aluminiu obținute de S.C. S.R.L. sunt semifabricate, spre deosebire de piesele turnate, clasificate ca fiind produse finite (principale).

A mai arătat recurenta-reclamantă că în mod greșit instanța de fond a apreciat că S.C. S.R.L. a livrat lingouri din aliaje neferoase rezultate din procesul de producție pentru care a aplicat eronat taxarea inversă, această susținere neavând nici suport legal, nici științific.

În fine, recurenta-reclamantă a arătat că, pornind de la calificarea greșită a naturii lingourilor, instanța de fond a menținut decizia de soluționare a contestației administrative și decizia de impunere ca fiind temeinice și legale, neacceptând concluzia rezultată din toate înscrisurile depuse la dosar, în sensul că în momentul vânzării, lingourile sunt produse reutilizabile, în conformitate cu dispozițiile art. 11 din O.U.G. nr. 16/2001 și ale art. 160<sup>1</sup> și următoarele din Codul fiscal, pentru care se aplică măsurile simplificate de rambursare a T.V.A.

Prin întâmpinarea depusă la dosar, intimata-pârâtă a arătat că recursul nu este fondat, întrucât, instanța de fond a analizat întregul material probator și s-a pronunțat asupra fiecărui aspect invocat de partea adversă, soluția pronunțată fiind în deplină concordanță cu prevederile art. 160<sup>1</sup> din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

În recurs a fost administrată, potrivit art. 305 Cod procedură civilă, proba cu înscrisuri, în cadrul căreia reclamanta a depus la dosar un raport de expertiză extrajudiciară întocmit de expertul fiscal

opinii de specialitate de la Institutul de Cercetări Metalurgice, Facultatea Știința și Ingineria Materialelor din cadrul Universității Transilvania Brașov și un extras din Directiva Comunității Europene nr. 2006/69/CE, în traducere legalizată.

Examinând cauza în raport cu motivele de recurs formulate și cu prevederile art. 304<sup>1</sup> Cod procedură civilă, ținând seama de apărările cuprinse în întâmpinarea intimății-pârâte și de probele administrate în ambele faze procesuale, Înalta Curte constată că recursul formulat împotriva sentinței nr. din februarie 2008 este fondat.

Recurenta-reclamantă a supus controlului de legalitate exercitat de instanța de contencios administrativ și fiscal, în temeiul art. 218 Cod procedură fiscală, decizia nr. 51/29 mai, 2007, privind soluționarea contestației administrative formulate împotriva deciziei de impunere nr. / martie 2007, prin care Direcția Generală a Finanțelor Publice a

judetului Prahova - Autoritatea de Control Fiscal a stabilit în sarcina S.C. S.A. obligația de plată a sumei de lei, reprezentând TVA stabilită suplimentar la control în cuantum de lei și majorări de întârziere aferente, în cuantum de lei.

Suma a rezultat din respingerea cererii de rambursare a TVA în cuantum de lei și din stabilirea unei TVA de plată în sumă de lei, aferent căreia au fost calculate majorări de întârziere.

În esență, autoritatea fiscală a reținut că în perioada 1 martie-30 iunie 2006, S.C. S.A. a livrat bunuri rezultate din procesul de producție, constând în lingouri din aliaje neferoase, pentru care a aplicat eronat taxarea inversă, conform prevederilor art. 160<sup>1</sup> alin (2) lit. a) din Codul fiscal. În opinia autorității emitente, din amestecul materiilor prime și deșeurilor au rezultat produse finite, care se încadrează într-un standard de fabricație și care nu fac parte dintre bunurile supuse măsurilor de simplificare fiscală, aplicabile numai deșeurilor, resturilor de metale neferoase și materiilor prime secundare.

Potrivit art. 160<sup>1</sup> alin. (2) lit. a din Codul fiscal, măsurile de simplificare prevăzute de articolul respectiv se aplică pentru „deșeurile și resturile de metale feroase și neferoase, precum și materiile prime secundare rezultate din valorificarea acestora, astfel cum sunt definite de O.U.G. nr. 16/2001 privind gestionarea deșeurilor industriale, republicată, cu modificările ulterioare”.

Valorificarea deșeurilor este definită în anexa 2 a O.U.G. nr. 16/2001 drept „orice operațiune de dezmembrare, sortare, reciclare, tăiere, mărunțire, presare, balotare, topire, turnare, netratate, amestec sau altă operațiune care determină schimbarea naturii sau a compoziției, efectuată asupra unui deșeu industrial prin procedee industriale, în vederea reutilizării”.

Pentru clarificarea problemei de drept a incidenței art. 160<sup>1</sup> cod fiscal în raportul fiscal dedus judecătii se impunea, așadar, să se stabilească dacă lingourile livrate de recurenta-reclamantă sunt produse finite sau semifabricate.

În sprijinul opiniei sale, autoritatea fiscală a invocat soluția adoptată într-o cauză similară, prin decizia nr. 274/12 decembrie 2006 a Ministerului Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor.

Această decizie a fost însă anulată prin sentința nr. 168/7 decembrie 2007 a Curții de Apel Ploiești - Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, rămasă irevocabilă prin decizia nr. 781/13 februarie 2009 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal.

De asemenea, autoritatea fiscală a făcut referire la punctul de vedere exprimat de Ministerul Economiei și Comerțului prin adresa nr. 201910/22 iunie 2006, în care se precizează că „....lingourile obținute prin topirea



...lor metalice neferoase la care în cursul elaborării s-au adăugat elemente de aliere și la care compoziția chimică finală se încadrează într-un standard de marcă de fabricație sunt produse finite”.

Acest punct de vedere este însă infirmat de opiniile de specialitate exprimate de mai multe instituții cu atribuții în domeniu și de raportul de expertiză fiscală extrajudiciară întocmit la cererea părții, potrivit Normelor aprobate prin Hotărârea nr. 13/19 martie 2008 a Camerei Consultanților fiscali, publicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr. 270/7 aprilie 2008.

Astfel, la dosarul primei instanțe au fost depuse, printre alte înscrisuri, adresa nr. 861260/2 octombrie 2007, prin care Ministerul Economiei și Finanțelor - Direcția Generală de Politică Industrială și Competitivitate a arătat că „lingoul rezultat în urma valorificării deșeurilor este un semifabricat; produsul finit (principal) fiind de fapt cel rezultat ulterior, în urma prelucrării acestui lingou și utilizat ca atare sub formă de: piese turnate, tablă, sârmă, profile...” și adresa nr. 33.32/24 septembrie 2007 a Asociației de Standardizare din România - Organismul Național de Standardizare - potrivit căreia lingoul este semifabricatul destinat topirii, obținut prin solidificarea metalului lichid din șarjă, în timp ce piesa turnată are un standard diferit și desemnează produsul obținut în forma finală sau aproape finală prin solidificarea unui metal sau aliaj într-o formă, probe care nu au fost avute în vedere de curtea de apel.

Opinia potrivit căreia lingourile sunt semifabricate, iar nu produse finite, a fost exprimată, de asemenea, de Institutul de Cercetări Metalurgice, prin adresa nr. 2205/23 octombrie 2008 și de Facultatea Știința și Ingineria Materialelor din cadrul Universității Transilvania din Brașov, prin adresa emisă în data de 4 noiembrie 2008, înscrisuri depuse în dosarul de recurs.

Sub aspect fiscal, raportul de expertiză extrajudiciară concluzionează în sensul că lingourile de aluminiu livrate de recurenta-reclamantă se încadrează în prevederile art. 160<sup>1</sup> din Codul fiscal, referitoare la măsurile simplificate.

Prin urmare, având în vedere considerentele expuse, Înalta Curte de Casație și Justiție va admite recursul și în temeiul art. 20 alin. 3 din Legea nr. 554/2004 va modifica sentința în sensul admiterii acțiunii, anulării actelor administrativ-fiscale contestate și obligării pârâtei la restituirea sumei de lei reprezentând TVA, în temeiul art. 18 alin. (1) și (3) din Legea nr. 554/2004.

Recursul declarat împotriva încheierii din data de aprilie 2008 urmează a fi însă respins ca nefondat, în temeiul art. 312 alin. (1) Cod procedură civilă, întrucât instanța de fond a reținut în mod corect inexistența unei erori materiale care să fie îndreptată pe calea prevăzută de art. 281 Cod procedură civilă.

RAU  
 Apri  
 2008

PENTRU ACESTE MOTIVE  
ÎN NUMELE LEGII  
DECIDE:



Admite recursul declarat de S.C. S.R.L. împotriva sentinței nr. din februarie 2008 a Curții de Apel Ploiești - secția comercială, contencios administrativ și fiscal, precum și a încheierii din aprilie 2008 a aceleiași instanțe.

Modifică sentința atacată în sensul că admite acțiunea formulată de reclamanta S.C. S.R.L.

Anulează decizia nr. 51 din 29 mai 2007 a Direcției Generale a Finanțelor Publice Prahova și Decizia de impunere nr. din martie 2007 emisă de pârâtă.

Obligă pârâta să restituie reclamantei suma de lei cu titlu de TVA.

Respinge recursul declarat împotriva încheierii din data de aprilie 2008 a aceleiași instanțe.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 20 martie 2009.

JUDECATOR,  
G.Bogasiu

JUDECATOR,  
V.Bărbulescu

JUDECATOR,  
L.Giurgiu

*Pentru*

*Pensionare*

MAGISTRAT ASISTENT,  
F.Cheșculescu

Red. G.B.  
Tehnored. C.G.  
6 ex.  
jud. fond ARG

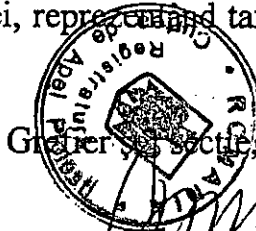


ROMÂNIA  
CURTEA DE APEL PLOIEȘTI  
SECȚIA COMERCIALĂ ȘI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

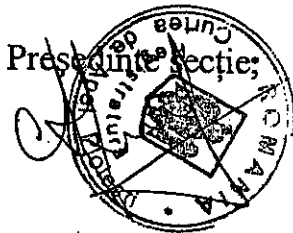
13 octombrie 2009

Prezenta copie a deciziei nr.1580 din data de 20 martie 2009 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal, este conformă cu originalul aflat la filele 121, 122, 123, 124 în dosarul nr. 1 /2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție, care se află atașat la dosarul nr. 1 /2007 al Curții de Apel Ploiești, și se legalizează de noi, fiind irevocabilă, potrivit legii.

S-au anulat chitanțele nr.205 930 și nr.205928 din data de 14 august 2009 în cuantum total de 6 lei, reprezentând taxa judiciară de timbru și timbru judiciar de timbru.



„Dăm împuternicire și ordonăm organelor de executare să pună în executare prezenta hotărâre. Ordonăm agenților forței publice să acorde concursul la executarea acestei hotărâri, iar procurorilor să stăruie pentru ducerea ei la îndeplinire, în condițiile legii. Spre credință, prezenta decizie s-a semnat de noi.”



Grefier șef secție,